

Jan Huleja, Ženská spirituální hereze na přelomu 13. a 14. století, diplomová práce, Pedagogická fakulta UK 2010, 116 stran.

Posudek vedoucí práce

Jan Huleja si za téma své diplomové práce zvolil obtížné téma z oblasti církevních dějin vhodné spíše pro specializovaná pracoviště religionistiky než pro obecněji laděnou katedru historie. O to náročnější byla jeho příprava, neboť musel sám proniknout do hloubi samostatného oboru. Již úvodem nutno říci, že svého náročného úkolu se Jan Huleja zhostil se ctí.

Spirituální hereze, jak autor nazývá okruh heretických hnutí, jimiž se zabývá, se objevila ve 13. a 14. století v jižní Francii a v severní Itálii. Vycházela z trojičního učení Jáchyma z Fiore a Petra Jana Olivioho o příchodu nového věku, věku Ducha svatého. Ačkoliv myšlenky o zániku známého světa a vzniku lepší doby vznikly na církevní půdě, našly velký ohlas i v laickém prostředí, kde rozbujely a daly vzniknout řadě neortodoxních učením. V některých z těchto heretických skupin patřila vůdčí role ženám, a to nejen jako autorkám jednotlivých učením a vůdčím postavám, jež kolem sebe dokázaly soustředit okruh následovatelů a následovatelek. Ženský prvek se stal i obsahem těchto herezí, neboť tyto heretičky si někdy připisovaly (nebo jim bylo připisováno) mimořádné postavení v plánu dějin spásy. A právě na některé tyto ženské hereze zaměřil Jan Huleja svoji diplomovou práci. Pro srovnání si vybral tři z žen, jež byly v raném 14. století odsouzeny jako kacířky - Markétu Porete, Vilemínu z Milána a Na Prous Bonetu.

Závěr:

Diplomovou práci Jana Huleji doporučuji k obhajobě a navrhuji ji hodnotit jako výbornou.

V Praze 12.8. 2010

prof. PhDr. Kateřina Charvátová, CSc.